

8

Registered No. M. 2330.

"SIDDHANTHAM"

Vol. 15—No. 6

8

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

சுத்தாரங்கம்

சைவசித்தாந்த மகாசமாஜத் திங்கள் வெளியீடு

“எல்லாரும் இன்புற் றுநக்க நீனைப்பதுவே
அல்லாமல் வேறென் றறியேன் பராபரமே”

மலர் 15

சித்திரபானு ஆண்டு ஆனித் திங்கள்
1942 (வரு ஜூன்)

இதழ் 6

உள்ளுறை

க்கம்

திருவாரூர்

சேவக சிந்தாமணியும் சைவமும்

தமிழ் இசைவாணர்

பக்தி

பக்கிராசிரியர் : திரு. வி. உலகநாத முதலியார்

சித்தாந்த மகாசமாஜம்

கல்லுக்காரத் தெரு, மயிலாப்பூர், சென்னை.

1942 தனிப் பிரதி அண் 4.

ஞானியார் சுவாமிகள் நினைவு நிதி

ஸ்ரீலங்கா ஞானியார் சுவாமிகளுடைய நினைவு நிதிக்குக் கீழே குறித்துள்ள அன்பர்கள் பொருளுதவி புரிந்துள்ளார்கள். ஏனைய அன்பர்களும் விரைவில் தாங்கள் விரும்பிக் கொடுக்கக் கருதும் பொருளை விரைவில் கொடுத்து உதவி புரியுமாறு வேண்டுகிறேன்.

திருமிகு	ரூ.	அ.
க. அரங்கசுவாமி முதலியாரவர்கள்	...	108 0
அ. கு. காமாட்சியம்மையாரவர்கள்	...	100 0
மயிலைகிழார் இளமுருகஞ்ஞரவர்கள்	...	100 0
திவான்பகதூர். டி. எம். நாராயணசாமி பிள்ளையவர்கள்	...	50 0
ராவ்பகதூர். சி. எம். இராமச்சந்திரன் செட்டியாரவர்கள்	...	50 0
ராவ்சாஹிப்-எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள்	...	50 0
ச. சச்சிதானந்தம் பிள்ளையவர்கள்	...	25 0
மு. அருணாசலம் பிள்ளையவர்கள்	...	20 0
தெ. பழ. சித. சதாசிவம் செட்டியாரவர்கள்	...	16 0
கி. க. சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்	...	10 0
கா. இராமநாதன் செட்டியாரவர்கள்	...	6 4
கொழும்பு அருள் தியாகராசா அவர்கள்	...	5 0
என். எஸ். இரத்தினசபாபதி செட்டியாரவர்கள்	...	5 0
K. A. சிவஞானம் பிள்ளை அவர்கள், வழக்கறிஞர், அம்பாள்சமுத்திரம்	...	5 0
தலைவர், சைவ சித்தாந்த சபை, பழநி	...	10 0
	ஆக	560 4

ம. பாலசுப்பிரமணியன்,

காரியதரிசி

சமாஜ கோடைகால விடுமுறை

சமாஜ காரியாலயத்துக்கு வழக்கம்போல் 10-5-42 முதல் 25-7-42 வரை கோடைகால விடுமுறை நாட்களாகும். ஹேதேகிக்குமேல் காரியாலயம் திறக்கப்படும். அதன் பிறகுதான் மணியார்டர்களும், புத்தக ஆர்டர்களும் கவனிக்கப்படும்.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

சித்தாந்தம்

ஆனைமகன் ஆறுமகன் அம்பிகைபோன் னம்பலவன்
நானகுரு வாணியைஉள் நாடு.

மலர் 15

சித்திரபாண ஆண்டு ஆனித் திங்கள்
1942 (ஸ்ரீ ஜூன்)

இதழ் 6

திருவாகுரர்

[P. தியாகராஜப் பிள்ளை]

XXIII

அம்மை பிள்ளையார் வணக்கம்

மங்கை பங்களை மயின்மிசை விளங்கும்
செங்கை வேலனைத் தெருவினில் அடியார்
தங்கி யேற்றிடுந் தழைவயிற் றேனை
எங்குங் காண எமக்கரு ளிறையை
அயரா தேற்றும் னான்
செயனஞ் செப்ப தீரும் வினையே.

1. அப்பர் சம்பந்தர் சிவபெருமானைத் தவிர மற்ற தேவர்
களைப் பாடினதாக எங்கும் காணப்படவில்லை. அவர்கள்
அம்மையைச் சிவபெருமானை விட்டுப்பிரியாத ஒரு கூறு
கவே பாடினார். அம்மையின் அளக்கரும் பெருமைகளைப்

பாடின போதிலும் இறைவனுடன் ஒன்றியிருந்து அழகு செய்வதைப் பற்றித்தான் சிறப்பித்தார்கள். இங்ஙனமே முருகனையும் மூத்தபிள்ளையாரையும் குறிக்கும்போதெல்லாம் அவர்களுக்குச் சிவன் தந்தை என்று மாத்திரம் பேசப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்குத் தனிப்பட்ட வணக்கம் இல்லை. எல்லாரும் சிவனிடத்தில் ஒடுக்கம் என்பதே அவர்கள் கொண்ட கருத்து. அதனை அவர்கள் பாடலில் நிலை நிறுத்தினார்கள். திருவாரூரரும் அவர்கள் கொள்கையையே பின்பற்றினார். இதனைச் சுந்தரர் திருவலிவலப் பதிகத்தில் (67) “நல்லிசை ஞானசம்பந்தரும் நாவினுக் கரசரும் பாடிய நற்றமிழ் மாலை சொல்லியவே சொல்லி, யேத்துகப்பாளை... வந்து கண்டேனே” என்ற பாடலில் குறிப்பித் தருகின்றார்.

2. அம்மையைச் சுந்தரர் தந்திருப்பாட்டில் பலவிடங்களிலும் சிறப்பித்திருக்கின்றார். அம்மை இறைவனோடு ஒன்றி நிற்கும் காட்சியே அவர்க்குப் பெரும் மகிழ்வை விளைத்தது. 2-ம் பதிகத்தில் “பஞ்சுண்ட வல்குற் பனைமென் முலையாளொடு, நீரும் ஒன்றாயிருத்தல் ஒழியீர்” என்றனர். அம்மையின் வெளித் தோற்றத்தை விரித்துரைத்தல் மக்களுக்கு இயலாதது என்றுதான் கூறவேண்டும். ஏனெனில் உலகில் கண்ணால் காணப்படும் பொருளெல்லாம் அவள் வடிவே யன்றோ! அம்மை அருளின் திரட்சியான படியால் அம்மையைப் பெண்மையால் அழைத்தனர். மக்கள் அவர்கள் அறிவுக்கு எட்டுமாறு அவர்கள் மண்ணில் கண்ட பெண் வடிவங்களில் காணப்படும் உறுப்புகளையும் துணி மணி பூண்டிருப்பதையும் எடுத்துரைப்பது போல அம்மையின் தோற்றத்தை எடுத்துப்பேசுவார்கள் புலவர்கள். அம்முறையைப் பின்பற்றினார் புலவர் தலைவராகிய ஆரூரர் பெருமான். அம்மை தோற்றத்தைப் படிய விடங்களைப் படித்தல்

வேண்டும். இல்லாவிட்டால் படிப்போர் இடர்ப்பட நேரிடும்.

3. இறைவியைப் பல வடமொழிப் பெயர்களால் இப் பொழுது அழைக்கின்றார்கள். ஆனால் சுந்தரர் தம் திருப் பாட்டுக்களில் அம்மைக்கு ஒரே ஒரு பெயர்தான் குறிக்கின்றார். அதுதான் “உமை” என்பது. பலவிடங்களில் மலைமகள் எனப்படுகிறது. 11-ல் “உருவுடையார் உமையானையோர் பாகம்” என்றும், 23-ல் “உமையானை யோர்கூறுடையாய்” என்றும், 20-ல் “சொல்லுவ தென்னுனை நான் தொண்டை வாயுமை நங்கையைநீ, புல்லியிடத்தில் வைத்தாய்க்கு ஒரு பூசல் செய்தாருளரோ” என்றும், 39-ல் “வார்கொண்ட வனமுலையாள் உமை பங்கன்” என்றும், 30-ல் “உமைவெரு வக் கண்டானை” என்றும், 43-ல் “ஆடி யசைந்தடியாரும் நீரும்அகந்தொறும் பாடிப் படைத்தப் பொருளெலாம் உமையாளுக்கோ” என்றும், 41-ல் “உமையாள் கணவா ளனையாள்வாய்” என்றும், 59-ல் “உமையானை யோர்பாகத் தடக்கிளுனை” என்றும், 56-ல் “வேய்கொள் தோருமை பாகனை” என்றும், 52-ல் “முகிழ் மென்முலையாள் உமை பங்கா” “வண்டார்குழலி யுமைநங்கை பங்கா” என்றும், 49-ல் “மடவரல் உமைநங்கைதன்னையோர் பாகம் வைத்துகந் தீர்” என்றும், 61-ல் “ஏலவார் குழலாருமை நங்கை என்று மேத்தி வழிபடப்பெற்ற காலகாலன்” என்றும், 64-ல் “கருந்தடங் கண்ணிபங்கனை”, “உமையோர்கூறனை”, “அப் பன் ஒப்பிலாமுலை உமைகோனை” என்றும், 69-ல் “கொடியிடை யுமையவள் காண” என்றும், 76-ல் “புணர்முலை யுமையவனோடு, மருவனர்” என்றும், 84-ல் “குதவமென் முலையாள் பாகமும்”, “மாமலைமங்கை யுமைசேர் சுவடும்” என்றும், 88-ல் “தூயநீ ரமுதாய வாறது சொல்லுகென்று உமை கேட்கச் சொல்லினீர்” என்றும், 99-ல் “பிறை யணிவாணுத லாருமை யாளவள்” என்றும் வரும்பாடல்களில் உமையென்று அம்மையழைக்கப் படுகின்றாள். உமை

யெனும் பெயரின் நுண்பொருளைச் சைவ அறிஞர்கள் வாய்மணக்கப் பேசுவார்கள். அம்மையின் ஒவ்வொரு உறுப்புக்களின் அழகையும் புலவர்கள் மண்மகளிரை உவமைகொடுத்துச் சொல்லுவது போலவே சொல்லி யிருக்கிறார். அதனால் அவற்றை யிங்கு விரித்து எழுதவில்லை.

4. உமையாள் மலைமகள் என்பதைப் பல பாடல்களில் குறித்தனர். 15-ல் “பஞ்சேர் மெல்லடி மாமலை மங்கை பங்கா”, “மட்டார் பூங்குழன் மலைமகள் கணவன்” என்றும், 10-ல் “மங்குல்நுழை மலைமங்கையை நங்கையைப் பங்கினிற்றங்க வுவந்தருள்செய்...கையனிடம்” என்றும், 33-ல் “மலைப் பாவையோர் கூறு தாங்கிய குழகரோ” என்றும், 40-ல் “தேவி யம்பொன் மலைக்கோமான்தன் பாவையாகத் தனதுருவ மொருபாகஞ் சேர்த்து வித்தபெருமான்” என்றும், 46-ல் “வீண்பேசி மடவார்கை வெள்வளைகள் கொண்டால் வெற்பரையன் மடப்பாவை பொறுக்குமோ சொல்லிர்” என்றும், 58-ல் “மலையின் மாதனை மதித்தங்கோர் பால்கொண்ட மணியை” என்றும், 41-ல் “மதுவார் கொன்றைப் புதுவீ குடும் மலையான்மகடன் மனைவாளன்” என்றும், 44-ல் “இமவான்மகள் கூறன்றிகூறுவதில்லையோ”, “வேயன தோளி மலைமகளை விரும்பிய, மாயமில் மாமலை நாடன்” என்றும், 67-ல் “வரையின் பாவை மணுளனை” என்றும், 73-ல் “வரையின் மடமகள்கேள்வன்” என்றும், 77-ல் “மலைக் கண் மடவாள் ஒரு பாலாய்ப் பற்றி யுலகம் பவிதேர்வாய்” என்றும், 98-ல் “வலங்கினர் மாதவஞ்செய் மலைமங்கையோர் பங்கினனாய்” என்றும் வரும் இடங்களில் அம்மையை மலையின் புதல்வி யென்றே குறிக்கின்றார். தக்கன் புதல்வி என்ற வழக்கு அறவே காணப்படவில்லை.

அம்மை தொடர்பான இரண்டு மூன்று வரலாற்றுக்குறிப்புக்களையும் அடிக்கடி எடுத்துப் பேசுகின்றார். ஒன்று உமையஞ்ச இறைவன் யானையை உரித்தது. இதனை 9-ல் “மலைக்கு மகள் அஞ்ச மதகரி யுரித்தீர்” என்றனர்.

அம்மை அருள் வடிவுடையவள். ஆதலால் கொடிய செயல் கண்டு இரக்கம் காரணமாக அஞ்சினள் போலும். இச் செயலை மீட்டும் 6-ல் “பரவு மென்மேற்பழிகள் போக்கீர், பாகமாக மங்கையஞ்சி வெருவவேழஞ் செற்றதென்னே” என்றும், 17-ல் “தடுக்கவொண் ணாததோர் வேழத்தினை யுரித்திட் டுமையை, நடுக்கங் கொண்டார்” என்றும், 33-ல் “மாணமேவிய கண்ணினுள் மலைமங்கை நங்கை யஞ்ச வோர், ஆனையிருரி போர்ப்பரோ” என்றும், 41-ல் மாணைப் புரையும் மடமென் னோக்கி மடவாளஞ்ச மறைத்திட்ட, ஆனைத் தோலாம்” என்றும், 44-ல் “இமவான் மகள், பெரிய மனந்தடுமாற வேண்டிப் பெம்மான் மதக்கரியி னுரியல்ல தில்லையோ?” என்றும், 87-ல் “மாவிரி மட நோக்கி யஞ்ச மதகரி யுரிபோர்த் துகந்தவர்” என்றும் எடுத்துப் பாடியுள்ளார்.

எம்பெருமான் அம்மையை மற்றோர் முறையும் அஞ் சச் செய்தனர். இராவணன் கைலையைத் தூக்கும்போது இறைவன் முதலில் வாளா இருந்தனன். அதன் ஆட்டத் தினால் உமை அஞ்சி அய்யனைத் தழுவினாள். பின்பு தான் திருவிரலை ஊன்றி அரக்கன் ஆற்றலை அழித்தனன். இப் பெருஞ் செய்தியை அன்பர்கள் எல்லாம் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். திருவாரூரரும் சிற்சிலவிடங்களில் இச்செய் தியைக் குறிப்பிட்டார். 68-ல் “இலங்கை வேந்தன் எழில் திகழ் கயிலையெடுப்ப ஆங்கிம வான்மக ளஞ்ச” என்ற தொடர் இதனை எடுத்துக் காட்டும்.

5. திருக்கண் புதைத்த திருவிளையாடலைப் பற்றியும் ஒரு குறிப்பு உளது. அம்மை இறைவனது திருக்கண்களைப் புதைத்ததை 18-ல் “மலைமடந்தை விளையாடி வளையாடு கரத்தான் மகிழ்ந்தவள்கண் புதைத்தலுமே வல்லிருளாய் எல்லா, உலகுடன்றான் மூடவிரு ளோடும்வகை நெற்றி யொற்றைக்கண் படைத்துகந்த உத்தமன்” என்றனர். அம்மை காஞ்சியில் தவம் செய்ததும் அறம் வளர்த்ததும்

ஆரூரர் தம் பாடல்களில் விரித்துக் கூறுகின்றார். 16-ல் “குறும்பைமுலை மலர்க்குழவி கொண்ட தவம் கண்டு குறிப்பனெடுஞ் சென்றவள்தன் குணத்தினை நன்கறிந்து, விரும்புவரங் கொடுத்தவனை வேட்டருளிச் செய்த, விண்ணவர்கோள் ” என்றும், 5-ல் “வாரிருங்குழன் வானெடுங்கண் மலைமகண்மது விம்மு கொன்றைத், தாரிருந்தடமார்பு நீங்காத் தையலாளுல குய்யவைத்த, காரிரும் பொழிற் கச்சி மூதூர்க் காமக்கோட்டம் ” என்றும் பகர்ந்தார். பின்னும், 61-வது பதிகத்தில் அம்மைசெய்த தவத்தினை “என்கலின்றி இமையவர் கோனை யிசனை வழிபாடு செய்வாள் போல், உள்ளத் துள்கியுதந்துமை நங்கை வழிபடச் சென்று நின்றவா கண்டு, வெள்ளங்காட்டி வெருட்டிட வஞ்சி வெருவி யோடித் தழுவ வெளிப்பட்ட கள்ளக் கம்பன் ” என்று மிக விரிவாகச் சொன்னார்.

6. சிவபெருமான் உமைகாண நடஞ்செய்தலையும் சில பாடல்களில் எழுதியுள்ளார். 69-ல் “கூடிய விலயம் சதி பிழையாமை கொடியிடை யுமையவள் காண, ஆடிய அழகா” என்றும், 55-ல் “கரிகா டரங்காக மானை நோக்கி யோர் மாநடமகி ழணிமுழா முழக்க வருள் செய்த தேவ ” என்றும் பாடினார். எங்கும் இறைவனை யர்மையுடனேயே கண்டனர்.

20-வது திருக்கோளிலிப்பதிகத்தில் தாம் பரவை வருத் தம் தீர்க்க நெல்லினை அட்டியில் சேர்க்கவேண்டிப் பாடிய பொழுது “மலை மங்கையை ஒருபங் குடையவனை ” என்று 6 பாடல்களில் குறிப்பாகப் பாடினார். “வண்ட மருங்குழ லாளுமை நங்கையோர் பங்குடையாய் ” என்றும், “பாதியோர் பெண்ணை வைத்தாய், படருஞ் சடைக் கங்கை வைத்தாய் ” என்றும், “சொல்லுவ தென்னுனை நான் ரெண்டை வாயுமை நங்கையைப் புல்கியிடத்து வைத் தாய்க் கொருபூசல் செய்தாருளரோ ” என்றும், “முல்லை முறுவலுமை யொருபங்குடைமுக் கண்ணனை ” என்றும்,

உமையம்மை இறைவன்பால் குறைவதை யெடுத்துப் பல காலும் புகன்று பெண்ணை மகிழ்விக்கத் தெரிந்தவராகையால் தம் காதலியை மகிழ்விக்க வேண்டியதொன்றை தமக்கும் அருளுமாறு வேண்டினார். கோடிக்குழகரைப் (32) பாடும்போது அங்கு இறைவன் உமையோடு காணப்பட்டதை “மையார் தடங்கண்ணி பங்கா கங்கையாளும் மெய்யாகத் திருந்தனர் வேறிடமில்லை”, “இரவே துணையாயிருந்தாயெம் பிரானே”, “இறைவா தனியே யிருந்தா யெம்பிரானே” என்று உமையோடு தனியே கொடியார்பலர் வேடர் வாழங்கரைமேல் இருந்ததற்காக மிகவும் வருந்துகிறார். அப்படியே திருமுருகன் பூண்டியில் (49) தாம் கொண்டுவந்த பண்டங்களெல்லாம் கொள்ளை போனபோது மிக இரக்கமாக இத்தியவிடத்தில் “இடுகு நுண்ணிய மங்கை தன்னொடும் எத்துக் கிங்கிருந்தி ரெம்பிரானிரே”, “முயங்கு பூண்முலை மங்கையாளொடு முருகன் பூண்டிமா நகர்வாய்... எத்துக் கிங்கிருந்திர்” என்று கூறி இரங்கினார். கூடலையாற்றாரில் (85) தமக்கு இறைவன் வழிகாட்டிச் சென்று மறைந்தபொழுது முன்பு அவரை இன்னாரென்று தெரிந்திலராய் பின்பு அறிந்ததும் அவரை அம்மையுடன் சேர்த்தே பல பாடல்கள் பாடினார். “புரிசுழ லுமையோடும்...அடிகளில் வழிபோந்த அதிசயமறியேனே”, “பந்தனவும் விரலாள் பாவை யொடும் முடனே அந்தணன் வழி போந்த அதிசயம் அறியேனே” என்றும், முத்தகவெண் முறுவன் மங்கையொடும் முடனே அத்தனில் வழிபோந்த அதிசயம் அறியேனே” என்றும் பாடல் தோறும் அம்மையுடன் இருந்ததை அழகாகப் பாடினார்.

7. இனி மூத்த பிள்ளையாரைப் பற்றிய குறிப்புகள் ஆரூர் திருப்பாட்டுக்களில் மிக அரிதாகத் தான் காணப்படுகின்றன. மூத்த பிள்ளையார் வழிபாடு இந்நாளில் பெருகி நிற்பதுபோல அந்நாளில் இல்லையோலும். “விநாயக புராணம்” ஏறக்குறைய இருநூறு ஆண்டுகளுக்குள்

தான் தமிழில் எழுதப்பட்டது. அதற்குமுன் தமிழ் நாட்டில் பிள்ளையார் வணக்கம் எங்கும் இருந்ததென்று சொல்வதற்கு மிகுந்த சான்றுகள் இல்லை எனலாம். அதனாலே தான் ஆரூரரும் தமது பாடலில் ஒன்றிரண்டுதான் பிள்ளையாரைப்பற்றிப் பேசுகின்றார். திருவோண காந்தன்றளி(5) யைப் பாடுங்கால் “கணபதியேல் வயிறுதாரி” என்று அவருடைய பெருமை பொருந்திய வயிற்றினைக் குறிக்கின்றார். அவருக்குக் “கணபதி” என்ற பெயர் அந்நாளிலிருந்து உண்டு என்பதும் தெரிகிறது. மற்றொரு பதிகத்தில் (46) “எண்ணிலி யுண்பெரு வயிறன் கணபதியொன் றறியான்” என்று ‘அவருக்கு ஒன்றும் தெரியாது’ என்று சொல்கிறார். கணபதிக்கு எது தெரியாதோ! சிவபெருமானுக்கு அவர் என்ன குறையுடையாரோ என்பதை எங்கும் வெளிப்படையாகச் சொல்லவில்லை.

8. ஆனால் முருகனைப் பல பாடல்களில் குறித்திருக்கின்றார். முருகனுடைய திருச்செயல்களை ஆங்காங்கு சிறு குறிப்புக்களால் விளக்கியுள்ளார். முருகன் வணக்கம் தமிழ் நாட்டில் எங்கும் அந்நாளில் நடந்து வந்தது என்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது. மற்றைய தேவர்களைக் கூறுமிடத்தில் (73) “குமரன் திருமால் பிரமன் கூடிய தேவர்கள் வணங்கும், அமரன் இருப்பது மாறார்” என முருகனையே முன் வைத்துப் பாடினார். 63-ல் “குமரன் முதற்றேவர் நம்பி” என்று தேவர்களில் முருகனுக்கு முதலிடம் தந்தார். முருகன் சிவபெருமானுக்கும் உமையம்மைக்கும் திருப்புதல்வன் என்பதைப் பல பாடல்களில் சுட்டுகின்றார். 46-ல் “மலையரையன் பொற்பாவை சிறுவனையும் தேறேன்” என்ற விடத்தில் சிறுவனாகிய முருகன் உமையின் புதல்வன் என்றார். 5-ம் பதிகத்தில் “அங்கை வேலோன் குமரன் பிள்ளை” என்று வெளிப்படையாகக் குமரன் சிவபெருமான் பிள்ளை என்று கூறினார். முருகன் கையில் வேலைச் சிறப்பாகவுடையவன் என்பதையும் இங்கு

குறித்தார். 18-வது 'மூப்பது மில்லை' என்ற திருப்பதிகத்தில் "குறவனார் தம்மகள் தம்மகனார் மணவாட்டி" என்று முருகனுக்குக் குறவன் மகளை மணந்ததையும் எடுத்துச் சொன்னார். ஆரூரர்க்கு முருகனிடத்தில் உள்ள பேரன்பை 'மகனார்' என்று பன்மையால் கூறியது தெரிவிக்கும். 68-ம் பதிகத்தில் "அமரர் சேனைக்கு நாயகனை குறவர் மங்கை தன் கேள்வனைப் பெற்ற கோனை" என்றனர். இப்பாடல் முருகப்பிரான் தேவர்களுடைய படைத்தலைவன் என்பதையும் குறமங்கையாகிய வள்ளியம்மையாருடைய கணவன் என்பதையும் சிவபெருமானுக்குப் பிள்ளை என்பதையும் தெரிவிக்கும்.

முருகன் பல அரக்கர்களைத் தொலைத்ததைப் பற்றியும் ஆரூர் பேசுகின்றார். 83-ம் பதிகத்தில் "கடுவரிமாக்கடலுட்காய்ந்தவன் தாதை" என்றவிடத்தில் முருகன் மாமரமாகக் கடலில் வளர்ந்த சூரபதுமனை வெட்டி வீழ்த்திய திருச் செயலைச் சொன்னார். 16-ம் பதிகத்தில் "பொரும பலமதுடை யசுரன் தாருகனைப் பொருது பொன்றுவித்த பொருளினை முன் படைத்துகந்த புனிதன்" என்று முருகன் தாருகனைக் கொன்ற வரலாற்றையும் பகர்ந்தார். சூரனை யழித்ததை 59-ல் "கடற்கூர்தடிந்திட்ட செட்டியப்பனை" என்ற தொடரில் கூறினார். முருகனுக்குச் செட்டி என்ற பெயர் ஆரூர் நாளையிலிருந்து உளது என்பது அறியப்படுகிறது. அவருக்குச் சேந்தன் என்று மற்றொரு பெயரும் உண்டு என்பதை (58) "திருத்தினை நகருறை சேந்தனப் பன்" என்ற தொடர் காட்டும். திருவதிகைப் பதிகத் (38)து 5-வது பாடலில் 'சேந்தர்தாய் மலைமங்கை' எனவருகிறது. இங்கும் சேந்தராகிய முருகனுக்கு உமை தாய் என்பதைக் குறித்திட்டார். முருகன் அம்மையின் புதல்வன் என்பதைப் பின்னும் 62-ம் பதிகத்தில் "குமரனைப் பயந்த வார்த் தயங்கிய முலை மடமாளை வைத்து வான்மிசைக் கங்கையைக் கரந்த திர்த்தனை" என்று எடுத்துச் சொன்னார். முருக

னுக்குக் “குமரன்” என்ற பெயர் தொன்று தொட்டு வழங்குகிறது என்பதை இப்பாடல் அறிவிக்கிறது. 33-ல் “பொன்னனை மயிலூர்தி முருகவேள் தாதை” என்று மயிலை ஊர்தியாக உடையவர் முருகப்பிரான் என்பதைச் சொன்னார். 34-ல் “கையுலாவிய வேலனே யென்று கழறி னுங் கொடுப்பாரிலை” என்ற அடி முருகனுக்குக் கையில் எப்பொழுதும் வேல் இலங்கும் என்பதைக் காட்டுகின்றது. மேற்குறித்தவைகளிலிருந்து திருவாசூரர் முருகப்பிரான் வரலாற்றை விரிவாகத் தெரிந்திருந்தனர் என்பது அறியக் கிடக்கிறது.

சிவகசிந்தாமணியும் சைவமும்

[திரு. ஓளவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளை]

(மலர் - 15 ; இதழ் - 5; 229 - ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இனி, திருவாசகம் திருவாய்மலர்ந்தருளிய மணிவாசகப் பெருந்தகை, ஞானசம்பந்தர் முதலிய மூவர்க்கும் காலத்தால் முற்பட்டவர் என்பவரும், பிற்பட்டவர் என்பவரும் என ஆராய்ச்சியாளர் இருநிறத்தார் உளர். அவருள் முற்பட்டவர் என்போர் பெரும்பான்மையோர். அவரது திருவாசகம் தேவர்க்கு எவ்வளவில் உதவி செய்துள்ளது என்பதைச் சிறிது காண்பாம். எந்தை சிவபரம்பொருளின் திருவடி ஞானத்தால் பெருகும் சிவபோகத்தை நுகர்ந்து இன்புறும் மணிவாசகப் பெருந்தகையார், அந்நிலையைத் தாமே வியந்து, “நானார் அடியணைவான் ஒருநாய்க்குத் தவிசிட் டிங்கு, ஊனார் உடல்புகுந்தான் உயிர்கலந்தான் உளம்பிரியான்” என்று கூறுமிடத்து “ஒருநாய்க்குத் தவிசு இட்டு” என்ற கருத்தினையே தேவர் கட்டியங்காரன்

கூற்றில் வைத்து, தன் அரசியலை ஏற்குமாறு சச்சந்தன் பணித்ததற்கு “வண்ணப் பூந்தவிசு தன்னை ரூமலிமேல் இட்டதொக்கும், கண்ணகன் ஞாலங் காத்தல் எனக்கு” (202) என்று கட்டியங்காரன் கூறுவதாக அமைக்கின்றார். “வலைத்தலை மானன்ன நோக்கியர் நோக்கின் வலையிற்பட்டு மிலைத்தலைந் தேனை விடுதி கண்டாய்” என்ற திருவாசகம். சீவக சிந்தாமணியில், நிரையிழந்த ஆயர் மகளிர் அழுத நிலையை யுரைக்கும் பாட்டில், “வலைப்படு மானென மஞ்ஞையென...அலைத்த வயிற்றினராய் அழுதிட்டார்” (424) எனக் காணப்படுகின்றது. “எங்கெழிலென் ஞாயிறு” என்றுமோர் அழகிய தொடர், “எங்கெழில் என் ஞாயிறு *எமக்கேலோர் எம்பாவாய்” எனத் திருவாசகத்துள் வருவது நாமெல்லாம் நன்கறிந்த செய்தி; இதன் அழகினை யுணர்ந்து கொண்ட திருத்தக்க தேவர், தண்டாரணியத் துத் தவப்பள்ளியில் விசயையைக் கண்ட சீவகன் தோழர் அவட்கு அவன் வரலாறு கூறும் கூற்றில் வைத்து, “எங்கள் தமர் நம்பிக் கிவர்தோழர் என ஈந்தார்; எங்கெழில் என் ஞாயிறென இன்னணம் வளர்ந்தேம்” என்று மொழிகின்றார். நீத்தல் விண்ணப்பப் பகுதியில், நம் மணிவாசகப் பெருந்தகை.

“மறுத்தனன் யான்உன் அருளறி யாமையின் என்மலியே
வெறுத்தெனை நீ விட்டிடுதி கண்டாய்; வினையின்தொகுதி
ஒறுத்தெனை யாண்டுகொள் உத்தரகோச மங்கைக்கரசே,
பொறுப்ப ரன்றேபெரியோர் சிறுநாய்கள் தம்பொய்யினையே”

என்றருளிய திருவாசகம் யாவரும் இனிது அறிந்த தொன்று; இதனைத் தேவரும் நன்கு பயின்றிருந்தார் என்பதற்குத் தக்க சான்றொன்று, சுரமஞ்சரி இலம்பகத்தில்

*“எம்பரிவு தீர்ந்தோம் இடுக்கண் இல்லோம் எங்கெழிலென் ஞாயிறு எளியோ மல்லோம்” என நாவரசப் பெருந்தகையும் (அப்பனீ - தனித்தான் - 2) வழங்கினர்.

வரும்பாட் டொன்றில் காணப்படுகிறது. ஊடலுற்ற சுர மஞ்சரியின் ஊடல் தீர்க்கும் சீவகன், “சிலம்பின் மேல் சென்னி சேர்த்திச் சிறியவர் செய்த திமை, புலம்பலர் பொறுப்பரன்றே பெரியவர் என்று கூறி, இலங்குவேற் கண்ணியூடல் இளையவன் நீக்கினானே” (சீவக. 2088) என்ற விடத்து, “சிறியவர் செய்த திமை புலம்பலர் பொறுப்ப ரன்றே பெரியவர்” என்ற தொடரும், “பொறுப்ப ரன்றே பெரியோர் சிறுநாய்கள்தம் பொய்யினையே” என்ற மணிவாசகமும் சொல்லும் பொருளும் ஒத்து நின்றலைக் காணலாம். பாண் பேசுதல், பாண் செய்தல் என்றொரு செந்தமிழ்த்தொடர், பணிவு தோன்றப் பேசுதல் என்ற பொருளில் திருவாசகத்துள் வருகின்றது. “காணுமாறு கானேன் உன்னை அந்நாள் கண்டேனும், பாணே பேசி யன்றென்னைப் படுத்ததென்ன பரஞ்சோதி” என்பது திருச்சதகம். உன்னை அடியேன் காணுமாற்றால் கண்டேனில்லை; கண்ட அந்நாளும், பேணு மாற்றால் பேணுது பிணங்கினேன்; எரிலும், என்பால் நீ பாணேபேசி நன்பால் என்னைப்படுத்தாய்; இஃதென்னை? என்பது இதன் கருத்து. இனி, தேவர் சிந்தாமணிக்கண் பாண்செய்தலின் கருத்தை இவ்வகையினாலேயே பிணங்கி அகன்ற பெண்ணன்னத்தின் ஊடல்தீர்க்கும் சேவலன்னத்தின் செயலில் வைத்து, “செயிர்ப்பொடு சிவந்து நோக்கிச் சேவலின் அகலச் சேவல், அயிர்ப்பதென்? நினையல்லால் அறியலேன் அன்றி மூக்கின், உயிர்ப்பதுன் பணியினாலே ஊடல் நீ என்று பல்கால், பயிர்ப்பறச் சிறகாற் புல்லிப் பணிந்துபாண் செய்ததன்றே” என்று கூறுகின்றார்.

இனி, இவ்வண்ணமே, தேவர் இச் சிந்தாமணியைச் செய்தற்குத் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரைத் துணை கொண்டிருக்கும் பல பாக்களையும் எடுத்தோதிக் காட்டலுறின், காலம் மிக நீட்டிக்குமாதலின் ஒன்று காட்டி மேற் செல்லுகின்றேன். சீவகனுக்கு மக்கட்பிறப்பின் அருமை

யுரைக்கத் துணிந்த மணிவண்ணன் என்னும் சாரணன், “பரவை வெண்டிரை வடகடல் படுதுகத் துளையுள், திரை செய் தென்கடல் இட்டதோர் நோன்கழி சிவணி, அரசு, அத்துளை யகவயிற் செறிந்தென அரிதால், பெரிய யோனிகள் பிழைத்திவண் மானிடம் பெறலே” (சீவக. 2749) என்ற சிந்தாமணிச் செய்யுளும், “வளைபயில் கீழ்கடல் நின்றிட மேல்கடல் வாந்துகத்தின், துளைவழி நோக்கழி கோத்தெனத் தில்லைத் தொல்லோன் கயிலைக், கிளைவயின் நீக்கி இக்கெண்டையங் கண்ணியைக் கொண்டு தந்த, விளைவை யல்லால் வியலேன் நயவேன் தெய்வம் மிக்கனவே” (6) எனவரும் திருப்பாட்டையும் ஒப்ப நோக்கின் இவ்வுண்மை இனிது புலனாகும்.

சிந்தாமணியின் நந்தா நலத்தில் சோழவேந்தன் கருத்து ஈடுபட்டு அதனையே பெரிதென மயங்கிக் கிடப்ப, அவன் கருத்தை மாற்றிச் சீர்செய்வது குறித்துத் திருத்தொண்டர் புராணத்தைச் சேக்கிழார் பெருமான் பாடியருளிநூர் என்றொரு வரலாறு உண்டென்பதனை அடியேன் முன்பே கூறினேன். சிந்தாமணி பாடிய தேவர் இடையிடையே தம் சமயக் கருத்தையும் நம் நாட்டவர் உள்ளத்தே விதைக்கின்றார் என்பதை யறிந்தே சேக்கிழார் முதலிய சான்றோர் அவனை விலக்கினரேயன்றி, அச்சிந்தாமணியின் தமிழ் நலத்தை ஒருபோதும் புறக்கணித்திலர். சேக்கிழார் பெருமான் பாடியருளிய பெரிய புராணத்தின்கண், சிந்தாமணியின் இனிய சொற்றொடர்களும் பிறவும் காணப்படுவதே இவ்வுண்மைக்கு ஏற்ற சான்றுகிறது. “காய்த்த செந்நெலின் தாழ்கதிர் நெற்றிமேல், பூத்த முல்லையின் போது பொழிந்துக” (சீவக. 1777) என்ற சிந்தாமணி, திருநீல நக்க நாயனார் புராணத்தில், “பூத்த பங்கயப் பொகுட்டின் மேல் பொருகய லுகளும், காய்த்த செந்நெலின் காடுகுழ் காவிரி நாட்டுச் சாத்த மங்கை” (1) என வருகின்றது. “மழலைமென் கிளிமருதமார் சேக்கைய மருதம்” (திருக்

குறிப்பு - 10) என்றும், “விளங்கு நீர் விசம்பிபைபூர் கோள், வளைத்த மாமதி போன்றுள மருதநீர் வைப்பு” (குறிப்பு - 26) என்றும் வரும் பெரிய புராணக் கருத்துக்கள், சிந்தாமணிக்கண், “கிளிவளர் பூமரு தணிந்து கேடிலா, வளவயல் வைகலும் இன்ன தென்ப” (சிந்தா. 64) எனவும், “எழாயிரத் திரட்டி மள்ளர், கட்டழற் கதிரையூர்கோள், வளைத்தவா வளைத்துக் கொண்டார்” (1136) எனவும் வருகின்றன. இவ்வாறு ஒத்துவரும் பகுதிகளை நோக்கின் விரியுமென்று இம்மட்டில் நிறுத்துகின்றேன்.

சேக்கிழார் பெருமான் முதலிய சைவப் பெருமக்கள் புறச் சமயத்துச் சான்றோர் ஒருவரால் பாடப் பெற்றதாயினும் இச்சீவக சிந்தாமணி, செந்தமிழ் வளமும் நலமும் சிறந்திருக்கும் சீர்மையறிந்து, இதனை அத்தமிழ் நலமே கருதிப் பயின்றதே டமையாது, தேவர் மொழிந்த பொருளும், சொல்லும் ஏற்பன கொண்டு பொன்போல் போற்றி வந்த சிறப்பு, பின்வந்த சான்றோர் தாமும் விரும்பிப் பயின்று மேற்கொள்வதற்கும் ஏதுவாயிற்று. தமிழ்ப் புராணமும் சிற்றிலக்கியங்களும் செய்தற்கண், அவர்கள் இச்சிந்தாமணியை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டுள்ளனர். செந்தமிழ்ச் சைவப் பெருநூலாகிய சிவஞானபோதத்துக்குப் பேருரை வகுத்தருளிய ஸ்ரீமாதவச் சிவஞான முனிவரும் சிவஞானபோதப் பேருரையின்கண் இச்சீவக சிந்தாமணியை வேண்டுமிடத்து மேற்கோளாகக் காட்டியிருக்கின்றனரெனின், யாம் வேறு கூறுதற்கில்லை.

“ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை வளர்ந்தெனத் தம் முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினில் உணர்ந்த விட்டு, அன்னிய மின்மையின் அரன்கழல் செலுமே” என்பது சிவஞான போத எட்டாம் சூத்திரம். இதற்கு முன்னே செய்து கொண்ட தவத்தின் பயனாக, தனக்கு உண்ணின்று உணர்த்திப் போந்த முதல்வன், குருவுமாய் வந்து, ஐம்புல வேடரின் வளர்ந்து நின் பெருந்தகைமையை அயர்ந்தனை என

உணர்த்த, ஆன்மா, அவ்வேடரை விட்டு சீங்கி, அன்னிய மின்மையால், அம்முதல்வன் கழலை அடையும் என்பது இதன் கருத்து. இதன்கண் “அன்னிய மின்மையின் அம் முதல்வன் கழல் செலுமே” என்று சொல்லாமல், ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவர், அம்முதல்வன் என்ன வேண்டிய சுட்டி னிடத்தே “அரன்” என்று அருளியுள்ளார். அதனால், அரன் என்பது அவன் என்னும் சுட்டு மாத்திரையாய் நிற்பது விளங்கும். ஆகவே, இவ்விடத்தே நம் முனிவர் பெருமான், “அரன் என்பது சுட்டுப் பெயர் மாத்திரையாய் நின்றது” என்று உரைத்தருளினவர். அதனோடு நில்லாது இதற்கு மேற்கோளாக, சீவக சிந்தாமணியின் பதிகத்திலிருந்து, “கற்பாடழித்த கனமாமணித் தூண்செய்தோளான்” என வருவதனை எடுத்துக்காட்டி, “கற்பாடழித்த கனமாமணித் தூண்செய்தோளான் என்புழிப் போல” என்று ஒதுகின்றார். இவ்வாறே, உண்ணின்று இறைவன் உணர்த்த உணரும் உயிர், அவ்விறைவனைக் காணாது என்றற்கு ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவர்,

“காட்டிய கண்ணே தனைக்காண, கண்ணுக்குக்
காட்டாய உள்ளத்தைக் கண்காண—காட்டிய
உள்ளம் தனைக்காண உள்ளத்தின் கண்ணாய்
கள்வன்தான் உள்ளத்தில் காண்”

என்றோர் அழகிய வெண்பாவினை ஒன்பதாம் சூத்திரத்துள் முதலதிகரணத்தில் ஓதியருளியுள்ளார். இதற்குப் பேருரை வகுக்கப்போந்த முனிவர் பெருமான், “காட்டிய” என்பது தன்வினைப் பொருள்பட நின்றது; “வாணிக மொன்றும் தேற்றும்...என்புழிப்போல” எனச் சீவக சிந்தாமணிச் சொற்றொடரொன்றை எடுத்துக் காட்டுகின்றார். இவ்வாறே அவர் தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி, இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி, காஞ்சிப்புராணம் முதலிய தாம் எழுதியருளிய உரையினும் பாட்டினும் மிகப் பலவிடங்களில்

இச்சிந்தாமணியைப் பயன் கொண்டிருக்கின்றனர். அவர் மாணவராகிய கச்சியப்ப முனிவர் தாம் பாடியருளிய தணிகைப் புராணத்தில் இச்சிந்தாமணியின் சொல்லும் பொருளும் மிகுதியாக எடுத்தாண்டிருக்கின்றனர். நாட்டுப் படலம், நகரப் படலம், பிரமன் சிருட்டிபெறு படலம், சீபரிபூரண நாமப்படலம், களவுப் படலம் ஆகிய இவற்றுள் சீவக சிந்தாமணியின் சொற்பொருள்கள் செறிந்திருக்கின்றன. அவற்றை ஈண்டு எடுத்தோதலுநின், இவ்விரிவுரை வரம்பின்றிப் பெருகும்.

இவ்வண்ணம் இம்முனிவர் பெருமக்களே யன்றி, குமரகுருபர சுவாமிகள், சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் முதலிய பெருமக்களும் இக்காவியத்தை நன்கு ஓதிப் பயின்று நாநலம் சான்றிருக்கின்றனர். சுருங்கச் சொல்லின், “ஆறுநாள் கூடியொரு கொக்குப்பட்டது ; அகப்பட்ட கொக்கை அவித்தொரு சட்டியில், சாறுவைத்த பின் வேதப் பிராமணர் தாமும் கொண்டார் சைவர் தாமும் கொண்டார் தவப், பேருமுனிவரும் ஏற்றுக்கொண்டார் ” எனத் திரிகூடப் பராசப்பக் கவிராயர் கூறியது போல, இச்சிந்தாமணியின் செந்தமிழ் நலத்தைச் செவ்வே நுகர்ந்து தேக்கெறியாத சைவ நன்மக்கள் இத்தென்தமிழ் நிலத்தில் இலரென்றே திட்பமாய்க் கூறலாம்.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால், சிந்தாமணியும் சைவமும் என்ற இப்பொருள்பற்றிப் பேசுதற்குச் சைவராகிய நமக்கு நல்ல உரிமையுண்டு என்பதும், புறச்சமய நூல்களாயினும் சிலவற்றைப் படிப்பதால் சைவர் தம் சைவநெறிக் கருத்துக்களை இனிது தெளிதல் கூடும் என்பதும், இச்சீவக சிந்தாமணி சீவகன் என்னும் ஏமாங்கத நாட்டு அரசகுமரன் வரலாறு கூறுவதென்பதும், இச்சிந்தாமணியை எழுதிய திருத்தக்க தேவர் காலத்தே சைவம் உயர்ந்தும், சமணம் சீர்குறைந்தும் இருந்தனவென்பதும், தேவர் சைவத் திருமுறைகளை நன்கு ஓதித் தெளியப் பயின்றவரென்பதும், அக்

காலத்தே அவரது நோக்கம், சீர்குறைந்திருந்த தமது சமய நுண்பொருள்களைத் தமிழகத்தே பரப்ப வேண்டுமென்றிருந்த தென்பதும், இதற்கு இச்சிந்தாமணிக்கண் உள்ள முத்தியிலம்பகமே செய்யுட்டொகையாலும், கருத்தாலும் போதிய சான்று பகருமென்பதும், இவ்வுண்மையைப் பண்டைச் சைவச் சான்றோர் இக்குறிப்பை இனிதே அறிந்திருந்தும், இந்நூலின் தமிழ் நலத்தை நன்கு நுகர்ந்துமகிழ்ந்த சிறப்பால், இதனைப் புறக்கணிக்கவில்லையென்பதும், அக்காலத்தே நுண்ணுணர்வுடையாரன்றிப் பிறர் தாமே அறிந்து கோடற்குரிய எளிய சமய நூல்கள் அத்துணை பயில வழங்காமையின், நாவரசர் முதலியோர் சமண சமய நூல்களைக் கற்கத் தொடங்கினர் என்பதும், சோழவேந்தன் இந்தச் சிந்தாமணியின் சுவையில் கருத்து ஈடுபட்டிருந்தமையின், அவன் கருத்தைமாற்றச் சேக்கிழார் பெருமான் முதலியோர் முயன்று திருத்தொண்டர் புராணத்தை எழுதியருளினர் என்பதும், சமண சமய நூல்கள் சைவர் பரபக்க நூலாகக் கருதிக்கற்றற்கு உரிமையுடைய ரென்பதும் தாம் சிந்தாமணி பாடிய காலத்தே மிக்க சிறப்புற்றிருந்தவை சைவத் திருமுறைகளே யாதலின், தேவர் இவற்றை நன்கு பயின்று அவற்றுட் காணப்பட்ட சொல்லும் சொற்றொடரும் பிறவும் தாம் பாடும் காவியத்தில் அமைத்துக் கொண்டனர் என்பதும், சில அரியசொற்களைத் தாமே இனிது பொருள்விளங்க அமைத்துக் காட்டினரென்பதும், தேவாரம் திருவாசகம் என்ற இவற்றின் அரியசொற்றொடர்களே மிகப் பல்கியிருக்கின்றன என்பதும், இவர் பாடிய சீவக சிந்தாமணியைச் சேக்கிழாரும் இனிது பயின்று தமது காவியத்தில் அமைத்துக் கொண்டுள்ளனர் என்பதும் அவருக்குப் பின்புபோந்த முனிபுங்கவர்களும் இச்சீவக சிந்தாமணியை மேற்கொண்டு, தாம் இயற்றிய பாட்டினும் உரையினும் எடுத்தாண்டிருக்கின்றனரென்பதும், மாதவச் சிவஞானமுனிவர், தாம் இயற்றிய சிவஞானப்போதப்

பேருரையின் கண்ணும் இச்சீவக சிந்தாமணியை மேற் கொண்டுள்ளனர் என்பதும் பிறவுமாகும்.

பெருமக்களே, இறுதியாக ஒன்றுகூறி இச்சொற் பொழிவை முடிக்கின்றேன். இச்சீவக சிந்தாமணியின் தொடக்கத்தே ஏறக்குறைய நூறு பாட்டுகளை ஒரு புதிய யாப்புவகையில் தேவர் தொடங்கி யிருக்கின்றார். கடவுள் வாழ்த்து முதலாகத் தொடங்கும் பாட்டு விருத்தக் கலித்துறையென அதன் உரைகாரரால் கூறப்படுகிறது. யாப்பியலில் இப்பகுதிக்கு எடுத்துக்காட்டி வழங்கியவர்களும் இச்சிந்தாமணியின் முதற் செய்யுளையே காட்டி யிருக்கின்றனர். இப்பாவினத்தை முதன் முதலாகத் தமிழ்மூலகில் வழங்கியவர் திருஞானசம்பந்தப் பெருந்தகையாவார். “வாழ்க அந்தணர்” என்று தொடங்கும் திருப்பாசரத்துள், வருவனவற்றுள்,

“எதுக்க ளாலும் எடுத்த மொழியாலும் மிக்தூர்
சோதிக்க வேண்டா சுடர்விட்டுளன் எங்கள் சோதி
மாதுக்கம் நீங்க லுறுவீர் மனம்பற்றி வாழ்மின்
சாதுக்கள் மிக்கீர் இஹையே வந்து சார்மின்களே”

என்பது ஒன்று. இஃது அடிதோறும் ஐந்து சீர்பெற்று விருத்த வோசை பெற்று வந்தமையின் விருத்தம் கலித்துறை எனப்படுவதாயிற்று.

இதனையே தேவர் மிகவும் விரும்பித் தாம் பாடிய இச்சீவக சிந்தாமணியிற் பெரிதும் பாடியுள்ளார். சீவக சிந்தாமணி பதிகத்துள் முதற் பாட்டு,

“மீனே றயர்த்த கொடிவேந்தனை வென்ற பொற்பின்
தானே றனையானுளன் சீவக சாமி யென்பான்;
வானேற நீண்ட புகழான் சரிதம் இதன்னேத்
தேனூற நின்று தெருண்டாரவை செப்ப லுற்றேன்”

என வருகின்றது. இவ்வாறு வருவன மிகப்பல என்று முன்பே கூறியுள்ளேன்.

இதனால், சீவகசிந்தாமணியை யாத்த திருத்தக்கதேவர், சீவகன் கதையைத் தம் சமய நூல்களிலிருந்து கொண்டா யினும், அதனைத் தமிழில் உரைக்குமிடத்து, அதற்குத் துணையாகச் சைவ நூல்களில் காணப்படும் சொல்லும், சொற்றொடரும், யாப்பு முறையும் என்ற இவற்றைப் பெரிதும் மேற்கொண்டனர் என்பது இனிது விளங்கும். இது குறித்தே அடியேன் “ சீவக சிந்தாமணியும் சைவமும் ” என்ற பொருள் பற்றிப் பேச முற்பட்டேன்.

இதுகாறும் யான் பேசிய இவ்வனைத்தையும் அமைதியுறக் கேட்டுச் சிறப்பித்த உங்கள் அனைவர்க்கும் என் வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்வதோடு, என்போன் றுரை இத்துறையில் இயக்கிப் பணிகொள்ளும் இச் சைவ சித்தாந்த சமாசத்திற்குப் பொதுவாகவும், சிறப்பாக இதன் தலைவர் அமைச்சர் முதலியோர்கட்கும் என் நன்றியும் வணக்கமும் தெரிவித்துக் கொண்டு என் சொற்பொழிவை இம்மட்டில் நிறுத்திக் கொள்ளுகின்றேன்.

அ ப் ப ர் தே வ ர ம்

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம் நமது சமாஜத்தின் அடக்கவிலைச் சுத்கப் பதிப்பாக மூன்றாவது முறை வெளி வந்துள்ளது. இரண்டாம் பதிப்பிலுள்ள அரும்பொருளக ராதி பல திருத்தங்களோடும் சேர்க்கைகளோடும் வெளியா யுள்ளது. உயர்ந்த கிளைஸ் காதிரம். முழு கவிக்கோ பைண்டு 640 பக்கம்.

தனிப்பிரதி விலை ரூபா ஒன்று.

எட்டுப்பிரதிகள் விலை ரூபா ஏழரை.

தபாற்கூலி வேறு.

உடனே மணியார்டர் செய்து பிரதிகளைப் பெறுக.

சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம்

22-A., கல்லுக்காரத் தெரு, மயிலாப்பூர், சென்னை.

தமிழ் இசைவாணர்

[பத்திராசிரியர்]

சிவநெறிச் செல்வரும், தமிழ் இசைவாணரும், சைவத் திருமுறைகளைப் பண் முறையில் ஓதும் பாவலருமாகிய திரு. சுந்தரமூர்த்தி ஓதுவார் அவர்கள் 4-6-42-ல் இறைவன் திருவடி நீழலடைந்தார்கள்.

இப்பெரியாரைத் தமிழ் உலகம் நன்கு அறியும். தென்னாடு ஓர் அரிய இசைப் புலவரை - ஓதுவார் சிரோமணியை இழந்தது.

கல்நெஞ்சினரும் கனிந்து கனிந்து கரைந்து உருகத் திருமுறைகளை ஓதிய சுந்தரரே! இனி உங்களைப் போன்று பாட்டிலுருகச் செய்யும் பான்மை உடையார் எவர் உள்ளார். பற்பல மாநாடுகளிலும், திருக்கோயில் திருவிழாக்களிலும் சுந்தரராய் விளங்கி ஏழிசையாகிய இசைப்பயனை மங்கள் துய்க்கும்படிச் செய்த பெருமை உமக்கே உரியது. மாபெருங் கூட்டங்களில் தலைவரும் சொற்பொழிவாளரும் கூறும் பொருளுக் கேற்ப, தேவாரத் திருமுறைகளை எடுத்தோதி உதவும் பெற்றியைக் கண்டு வியப்படைந்தோர் தங்கள் பிரிவால் வருந்தாமல் இரார். வாழ்நாள் முழுதும் தமிழ்மறை ஓதி உருகி உளம் பழுத்த ஓதுவாரே! உமது ஆன்மா செம்மேனி எம்மானாகிய சிவ பரம்பொருளின் திருவடி நீழலில் நினைத்து இன்புறுவதாக.

பக்தி

[ஜி. சுந்தரமய்யர்]

“ பக்தித் துறையிழிந் தானந்தவாரி படிவதினால்
புத்தித் தரங்கந் தெளிவ தென்னோ ” —கந்தரலங்காரம்

“ பக்தியால் யானுனைப் பலகாலும்
பற்றியே மாதிருப் புகழ்பாடி
முத்தனா மாறெனைப் பெருவாழ்வின்
முத்தியே சேர்வதற் கருள்வாயே ” —திருப்புகழ்

திருநீறும், செபமாலையும், உபதேச மந்திரமும், பேசா அனுபூதியும், சுகப்பேறும் முருகனால் பெற்ற பக்தர் அருணகிரியார் இம்மாதிரி கதறியிருக்கிறார். நமது தமிழ் நாட்டில் பல அடியார்கள் கடவுள் சந்நிதானத்தில் தங்கள் நெஞ்சு உருகி இதுபோலவே பாடியிருக்கிறார்கள். இப்பாடல் களை நாம் கேட்கும்போது நம்மை அறியாமலே இன்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கி நம்மையும் நமக்குள்ள வேறு வேலைகளையும் மறந்து விடுகிறோம். ஆனால் வாசனா தோஷத்தாலோ, கரும் வினையின் பயனாலோ, அல்லது படிப்பின் மிகுந்த முதிர்ச்சியாலோ, “ பக்தியாவது, முக்தியாவது ” என்ற எண்ணங்களும் நம்மைப் பிடித்துக் கொள்ளுகின்றன.

உள்ளவைகளை உண்மையாய்ச் சொல்லும் பேராற்றல் வாய்ந்தவரும் அத்தி முகமாகிய ஆனந்த ரூபம்கொண்ட கணபதிக் கடவுள் வரப் பிரசாதம் பெற்ற ஓளவை முதாட்டியார் “ ஆலயந் தொழுவது சாலவும் நன்று ” என்று எழுதி வைத்துப் போயிருக்கிறார். ஆலயம் போகும் வழக்கம் நின்று போகவில்லை. உள்ளத்திலுள்ள கடவுளை நினைத்துவிட்டால் போதாதோ ; கோயில் பூஜை பார்த்து ஆவதென்? என்ற வினாக்களும் கிளம்புகின்றன. நம்பிக்கை:

யற்றதாகவுமில்லை ; நம்பிக்கை நிலையாய் நின்றதாகவுமில்லை. கால விநோதம் இப்படியிருக்கிறது ! இதுவும் அவன் திருவிளையாடல் தானே !

தேவாரம் முதலியன அடங்கிய திருமுறைகளை அறியாமலொருவன் பொய்யென்று சொல்லிவிட்டால் கோபம் வந்துவிடுகிறது. நமக்குப் பூரண நம்பிக்கை ஏற்பட்டு விட்டதோ ? நாம் நம்மைக் கோபித்துக்கொள்ள வேண்டாமோ ? தேவாரம் படிப்பது என்றோ ?

நமது நாட்டைக் கரும் பூமியென்றும், தரும் பூமியென்றும், பக்தர்கள் மலிந்த நாடென்றும், சித்தர்கள் உலாவும் நாடென்றும், முத்தர்கள் விரும்பும் நாடென்றும் பலவிதமாய் நமது நாட்டைக் கவிகள் சிறப்பித்திருக்கிறார்கள்.

வள்ளுவனார் சிறந்த ஞானியாவார். குறள் என்னும் ஒப்பற்ற ஒரே நூலை அருளிச்செய்திருக்கிறார். அதை வேதம் என்று கொண்டாடுகிறோம். அதில் இல்லாதவை களுமுண்டோ ? அவருமா புலவரோடும் பித்தர்களோடும் சேர்ந்துகொண்டு உண்மையல்லாததைச் சொல்லி யிருப்பார். அவர் நமக்குப் புகட்டும் நல்லறிவு யாதெனின்,

“கோளில் பொறியில் குணமில்வே யென்னுணத்தான்
தானே வணங்காத் தலை”

நம்மில் சிலர் பெருத்த கல்விமான்களா யிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஆராய்ச்சியில் வல்லவர்களாம். “கடவுள் வாழ்த்து”ம் இன்னும் சில அதிகாரங்களும் வள்ளுவனார் பாடவில்லை அல்லது பாடியிருக்க மாட்டார் என்ற தங்கள் பொன் போன்ற மொழிகளை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். நல்ல வேளை ! அவ்விதிகாரங்களை நீக்கிவிட்டுப் புத்தகத்தை வெளியிட ஒருவருக்கும் துணிவு ஏற்படவில்லை. கடவுள் வாழ்த்துதான் மிகவும் பழைய நூல்களுக்கும் ஆரம்பமாயிருப்பதைக் காண்கிறோம். வள்ளுவனார், புது வழக்கம் ஏற்படுத்தக் காரணமென்னவோ ?

கடவுள் தானுண்டோ என்கிற விஷயத்திலும் நமக் குச் சந்தேகங்களை உண்டுபண்ணக்கூடிய நூல்களும் மிகவும் பழைய கௌரவமாய் நமது நாட்டில் உலாவுகின்றன. என்ன செய்யலாம் !

பக்தி செய்வதைத் தவிர நமது முக்கியமான கடமை வேறுமுளதோ என்னும் விஷயத்தைப் பற்றி ஒரு சிறு கட்டுரை எழுத முயற்சிக்கிறேன். நல்லதை உட்கொண்டு தவறுகளை ஒதுக்க வேண்டும்.

பக்தி என்பது ஒரு குணவிசேஷம் ; ஒருவிதமான பற்று ; இன்பம் விளைவிக்கும் ஒருவிதமான ப்ரேமை ; பரமப்ரேமை என்னலாம். ஒரு ஜீவன் கடவுளிடத்தில் வைக்கும் இச்சை, பற்று, பிரியம், அவா, ஆசை, காதல் அல்லது அன்பு இவைகளுக்குத்தான் பக்தியெனப் பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். தேவாமாலோ அல்லது கடவுள் ஆசையோ முதிர் முதிர் மனம் பக்குவமடைந்து ஓர் உன்னதமான நிலையிலோ இன்ப வெள்ளத்திலோ மூழ்கி நின்று விடுகிறது. கடவுள் நினைவு விடுவதில்லை ; மற்ற எண்ணங்கள் தோன்றுவதில்லை. யாது நேரினும் கவலையாவது பயமாவது பாதிப்பதில்லை. பரிபூரணானந்தக் கடவுளோடு மனம் ஒன்றாய் விடுகிறது.

மனத்தின் நிலைக்குத் தக்கவாரோ அல்லது அன்பன் பக்குவத்திற்குத் தக்கவாரோ படிப்படியாய் ஏற்படும் இன்பப் பெருக்கான நிலைகளுக்கு ஒவ்வொரு பெயர் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. பக்திவழியில் செல்வதற்கு விதிகளெல்லாம் விஸ்தாரமாய் நூல்களிற் காண்கிறோம். பலவிதமான பாகுபாடுகளும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு பக்தனும் தனக்கேற்பட்ட உணர்ச்சிகளையும், தான் அடைந்த பயன்களையும், தன்மனம் பக்குவமடைந்த விதத்தையும், தான் அடைந்த ஆனந்த நிலையையும் தெளிவாய் யாவரும் அறியும் வண்ணம் பறைசாற்றியிருக்கிறான். பக்தர்களும்

யாவரும் பேரின்ப நிலையை அடைந்ததாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவை யாவும் நேயர்கள் அறிவார்கள். இவ்வளவுமா வெறும் கற்பனையா யிருக்கக்கூடும்.

என்பிலாத ஜீவன்கள் தவிர பாக்கி எல்லா உயிர்களுக்கும் அன்பு என்கிற குணமுண்டென்பது தெளிவு. மனிதனோ உயிர்த்தொகுதியில் உயர்ந்தவன். அவனுக்கன்பில்லையென்று சொல்வது தவறாகும். அன்பு உள்ளத்தின்கண் உண்டாகும் நிகழ்ச்சி. அதைக் கண்கூடாய்ப் பார்க்க முடியாது. அனுமானித்துக் குறிகளால் அறியவேண்டும். வள்ளுவனார் குறளில் “ஆர்வலர் அன்பிற்கு முண்டோ அடைக்குந்தாழ்; புன்கணீர் பூசல்தரும்” என்றார். இரக்கமுள்ளவருக்கு அன்புண்டு. அன்புள்ளவர்கள் நெஞ்சு கசிந்து உருகும். நெஞ்சு நெகிழும் தன்மையுள்ளார்கள் கண்கணீர் சொட்டுவார்கள். அறையின் கதவு தாழ்ப்பாள் பளீரெனத்தானே உடைபட்டுத் திறக்கப்பட்டதுபோல், விழிபுனல்கள் குதிபாயவும், மயிர்ப்புறம் பொடித்துத் தேக முழுதும் புளகிதமெழவும், மொழிகள் குழறவும், உடம்பு கம்பலை கொள்ளுதலுமாகிய குறிகளைக்கொண்டுதான் அன்பின் வேகத்தைக் காணமுடியும்.

துன்பம் கண்டுழியும் இன்பம் கண்டுழியும் இக்குறிகள் மனிதவிடத்தில் காண்பது இயல்பாகும்.

இவ்வுலகத்தில் இடைவிடாது தோன்றலும் மறைதலும் ஒழியவேண்டும் என்று தெளிந்த பெரியோர்கள் கடவுள் வழிபாட்டில் ஈடுபட்டார்கள். மானிக்க வாசகர் தன்னொஞ்சைக் கடிந்து கொள்ளுகிறார்.

“ஆடுகின்றிலை; கூத்துடையான் கழற்கன்பிலை; என்பருகிப் பாடுகின்றிலை; பதைப்பதுஞ்ஞெய்நிலை; பணிகிலை; பாதமலர் குடுகின்றிலை; சூட்டுகின்றதமிழிலை; துணையிலி பிணநெஞ்சே! தேடுகின்றிலை; தெருவுதோமலரிலை; செய்வதொன் றறியேனே”

அருணகிரியாரும் தனக்குப் புத்திபுகட்டிக் கொள்வது போலும் உலகறியும் பொருட்டும், சுவாமிமலைத் தேசிகளை அருள் வேண்டி அழைக்கிறார்.

“ எந்தத் திசையினு மலையினு முவரியி
 நெந்தப் படியினு முகடினு முளபல
 எந்தச் சடலமு முயிரிசை பிறவியி னுழலாதே
 இந்தச் சடமுட னுயிர்கிலை பெறநளி
 னம்பொற் கழலிணை கனில்மரு மலர்கொடு
 என்சித் தமுமன முருகநல் சருதியின் முறையோடே
 சந்தித் தரஹர சிவசிவ சரணெனக்
 கும்பிட் டிணையடி யவையென் றலையிசை
 தங்கப் புளகித மெழஇரு விழிபுனல் குதிபாயச்
 சம்பைக் கொடியிடை விபுதையி னழகுமு
 னந்தத் திருநட மிகுசர ணழகுற
 சந்தச் சபைதனி லெனதுள முருகவும் வருவாயே ”

இந்த இரண்டு மேற்கோள்களே போதுமானவைகள். அடியார்கள் தன்மையையும், அவர்கள் உயர்ந்த நோக் கங்களையும், அவர்கள் வேண்டும் பேற்றையும் தெளிவாய்க் காட்டும். “ போற்றாதே யாற்ற நாள் போக்கினேனே ” என்றும், “ பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே ” என்றும் முடியும் திருமுறையிலடங்கிய சிவபுத்திகள் மூர்க்களைக் கூட நல்வழியில் திருப்பிக் கடவுள் பக்திசெய்யத் தூண்டும்.

பக்தனுக்குப் பக்தி தாய் போன்றவள். அருட் சத்தி யின் வடிவே எனினும் மிகையாகாது. பக்தனாகிய குழந் தைக்குப் பக்தியாகிய தாய் செய்வது யாதெனின், ஆனந்தக் கண்ணிரால் புளகாங்கிதமாகக் குளிப்பாட்டுகிறாள் ; நிர் மலம் என்னும் ஆடையை உடுத்துகிறாள் ; வாக்கென்னும் சங்கத்தால் நாதன் சரித்திரமாகிய பாலைப் பருகச் செய் கிறாள் ; ருத்ராஷா விபூதியால் ரக்ஷை செய்கிறாள். கடவுள் நினைவு அல்லது தியானமாகிய தொட்டிலிலிட்டுக் காப் பாற்றுகிறாள். இக்காலத்திய சிறந்த நாகரிகம் - பாழ் நெற்றி, திறந்த மூளிக்கழுத்து, சினிமா பாட்டுக் கேட்கும்

செவிகளும் கண்களுமாகிய இவைகளே உயர்ந்தஇன்பத் தருவன என்னும் உயர்ந்த நோக்குடையவர்களுக்கு மிகவும் தாழ்ந்த விண்ணப்பம். காலை காப்பியில் சிறிது விபூதியிட்டுச் சாப்பிட்டால் நலன்கள் தானே வரும்.

நாமனைவரும் கடவுளின் அடிமைகள். ஒவ்வொருவனும் இப்புவி யில் தோன்றுமுன் ஈசனுக்கு அடிமைச்சீட்டு எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு வந்திருக்கிறான்; “ உன்னை என்றும் மறவேன்; உன்பணி செய்து கிடப்பேன் ” என்பதே அதன் முக்கிய சாரம். மேலும் கர்ப்ப வாசமாகிய சிறையிலிருக்குங்கால் சீவன் புலம்புகிறது: “ என்ன? என்மேல் சந்தேகமா; இது என்ன சோதனையோ; உன்னை மறப்பேனா; விடுதலையிலையோ.” உலகிற் பிறந்து வளர்ந்து விட்டோமானால் எல்லாம் மறந்துபோய் விடுகின்றன. வாக்குப் பிறழ்வதே கொடுங்குற்றம். எழுதிக் கொடுத்துவந்த சீட்டிற்கும் முரண்பட நடந்தால் அதை என்னவென்று சொல்லுவது? சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சரித்திரத்தை மறக்கலாமோ? பொய்யெனப் போதிக்கவும் சாதிக்கவும் முடியாது. அவர் பாடிய திருத்தொண்டர்கள் கூட்டத்தைக் கோயில்களில் இன்றும் பார்க்கிறோம்; தொன்று தொட்டு வெகுநாளாய்ப் பார்த்த சாக்ஷிகளுக்கோ கணக்கில்லை. நாயன்மார்களைக் கற்பனைத் தோற்றங்கள் என்று கூறத் துணிந்துவிட்டால் உலகம் சிரிக்கும். அம்முழு மூடனுக்கு ஒருவருமே இரங்கார். சுந்தர மூர்த்தியை ஆவணச் சீட்டு அசலைக் காட்டி ஈசன் ஆட்கொள்ளவில்லையா! பெருத்த ஞானியாகிய தாயுமானவர் வாக்கு யாதெனின் “ என்றுநீ அன்றுநான் உன் அடியை யல்லவோ ”, “ நிரூப குருபர குமர என்றென்று பத்திகொடு பரவ அருளிய மவுன மந்த்ரந்தனைப் பரையு நீவு வறி யடிமையும் விளங்கும் படிக்கினி துணர்த்தி யருள் வாயே ” என்றார் அருணாகிரியாரும். சரித்திரங்களும் சான்றுகளும் இப்படியிருக்க நாம் நம் மனம்போல் காலத்தை வீணுக்கிக் கொண்டிருப்பது ஒரு விர்தை தான். ‘ அடாது செய்தால் படாது படுவான் ’ என்பது பழமொழி. அவனை மறந்தோம்; திண்டாட்டமாகிய இடரில் விழுந்து அலைகிறோம்.

சாதாரணமாக உலகில் இல்லறம் நடாத்துவோர்களே பெரும்பான்மையோர். துறவறத்தை நாடுபவர்கள் மிகவும் சிலரே. கிரஹ வாசியாகிய நமக்கு மக்கட் செல்வமும் ஏற்படுகிறது. பெண்களைக் கல்யாணம் செய்து புருஷன் வீட்டிற்கு அனுப்புகிறோம். அப்போது என்ன புத்திமதி சொல்லி அவர்களைப் பிரிகிறோம். “அம்மா! இதுவரை எங்களோடிருந்தாய்; இனி உன் வீடு புக்ககமாகும். உன் கணவனும் காதரவாயிருந்து சுகமாய் வாழ்வாயாக. ஏதாவது வேண்டியிருந்தாலோ அல்லது சுகக்கேடு ஏற்பட்டாலோ எங்களுக்குத் தகவல்கொடு; வேண்டியதைச் செய்கிறோம்.” அதுபோலவே நம்மைவிட்டுமகன் பிரிய வேண்டிய கால மேற்படும்போது “அப்பா ஐரக்திரதையாய்ப்போய் விட்டுத்திரும்பிவா” என்றுசொல்லி அவனுக்கு அவசியமானவைகளைக் கொடுத்து அனுப்புகிறோ மல்லவா? இது நாம் தெளிவாய் நிதமும் காணும் காட்சியாகும். இவ்வுலகத்திற்கும் ஸீவகோடிகளுக்கும் கடவுள் அன்னையும் அப்பனும் ஆவான். இவ்வுலகமோ நம்முடைய நிரந்தரமான இடம். எல்லாம் பிரளயத்தில் ஒடுங்கி விடுகிறதே. நித்தியப் பிரளயமாகிய உறக்கத்தில் நம்மை அறியாது கிடந்தோமே. நம் ஞாபக முண்டா? நமது இடம் என்கிற ஞாபக முண்டா? உலக ஞாபகமுண்டா? பெண்டு பிள்ளைகள் ஞாபக முண்டா? உரிமைகளையும் மறந்தோமே! யாவற்றையும் அவனிடம் தான் ஒப்புவித்துக் கிடந்தோம் என்று கொள்ள வேண்டும். ஆகவே நமது ஸ்திரமான இடமோ வீடோ அவன் பதும் பாதங்களே. அவனிடமே நம்மிடமாகும். நாம் இவ்வுலகம் வரும்போது அதாவது அவனை விட்டுப் பிரியும்போது அவர் நமக்கு வேண்டிய அனைத்தும் அருளி அன்பும் அறிவும் அளித்து ஆசிச் சொற்கள் சொல்லி அனுப்புகிறார். அவைகள் வருமாறு: “உன்னை அறிந்துகொள்; அந்நியத்தை நாடாதே; என்னை விடாதே; அறத்தை நிலைநிறுத்து; என்னை அடையக் கடவாய்.”

நம்மை அறிந்து கொள்ளுவதே ஞானம்; அந்நியத்தை நாடாதிருத்தலே வைராக்கியம்; யோக மதுவே. அவனை விடாதிருத்தலே பக்தி; அறத்தில் நிற்காட்டி அதை ஒங்கச் செய்தலே கர்மம். அவனை அடைவதே மோக்ஷம். இவைகள் முற்றும் சரிவர அறிந்து, நேராக வாழ்ந்து

அவனை மறவாமலிருந்து அவனிடமே திரும்பிப் போய்ச்சேர வேண்டுமென்ற பேரவாக் கொண்டவனே பக்தனாவான். ஆகவே பக்தியின் ஆரம்பமே ஞானம் ; முடிவே மோகனம்.

அன்பும் அறிவும்தான் நமக்குள்ள சிறந்த செல்வங்கள். கடவுள்தான் நல்லதுணை. இக்கருவிகளைக் கொண்டு தான் அவனை அடையவேண்டும். வேறுவழியில்லை. இடம் பொருள் ஏவலாலும், புத்தி யுக்றி உபாயங்களாலும் உலகில் நாம் கருதியவற்றைச் சம்பாதித்துக் கொள்வதுபோல் அவனை அடைய முடியாதென்பது யாவரும் அறிந்ததே. ஆனால் அவனை அடைந்தவர்களோ நமது நாட்டில் கணக்கில்லை. அவர்கள் என்ன செய்தார்கள் ? சற்றுக் கவனிப்போம்.

நம்மிடத்தில் மனமென்று ஒன்றிருக்கிறது. அதற்குப் பலபேர் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. அதுதான் நெஞ்சு, உள்ளம், சித்தம், புத்தி, அஞ்ஞானம், அகங்காரம். இவைகளுக்குப்பொருள் வித்தியாசங்களுள். இவ்வித்தியாசங்கள் எல்லாம் நன்றாயும் தெளிவாயும் அறிந்து விட்டால் அவனை அடைந்து விடலாமென்று சொல்வதற்கு முடியாமலிருக்கிறது.

இந்த மனம் சுபாவத்தில் நல்ல வஸ்துதானாம். நல்ல மனம் கெட்டமனமென்று சொல்வது சரியல்லவாம். இதுவே நாம் படுகுழியில் விழுவதற்கும், உன்னதமான நிலையை அடைவதற்கும் காரணமாம். எண்ணங்களே மனம் என்பார் ஒருவர் ; வாசனாதோஷத்தால் மனத்தின் இயற்கை சுபாவம் மாறி, பல சேஷ்டைகள் செய்து விடுகிறதாம். தெய்வ சொரூபங்களாகிய நம்மைக்கெடுத்து விடுகிறதாம். வேறுசிலர் சொல்வது யாதெனின், மனத்தின் சுபாவம் சலனம் அசைவு அல்லது கலக்கம். ஓரிடத்தில் தங்காது. ஓடிக்கொண்டேயிருக்கும். ஒன்றைவிட்டு மற்றொன்றைப் பிடிக்கும். சுகத்தையே நாடி இம்மாதிரி அலைகிறது. ஆதலால் மனம் அடங்கவேண்டும் ; மனம் லயப்படவேண்டும் ; மனோ நாசத்தையும் கருதவேண்டும் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஒரு நல்லறிவாளி சொல்லுகிறார்.

“ அலைபு மனத்தை யகத்தடக்கு மவனை சரியை கடந்தோனாம்
அலைபு மனத்தை யகத்தடக்கு மவனை கிரியை முடிந்தோனாம்

அலையு மனத்தை யகத்தடக்கு மவனே யோக தம்பரனும்
அலையு மனத்தை யகத்தடக்கு மவனே ஞானி அதிகுரன் "

இக்கருத்தையே மற்றொரு ஆத்மஞானியார் வேறொரு விதத்
தில் சொல்லுகிறார் :

“ உதித்த விடத்தி லொடுங்கி யிருத்த
லதுசன்மம் பத்தியு முந்தீபற
வதுயோக ஞானமு முந்தீபற ”

“ தடுங்கோள் மனத்தை ” என்பார் ஒருவர். “ உன்
செ:ருபத்தில் கிட ” என்பார் ஒருவர். மனம்போன போக்
கெல்லாம் போகாமல் நேர்வழியில் நிற்க வேண்டு மென்பது
பெற்றும். வழியென்னவோ? கடவுள் நாமத்தைத் தவிர
யாவரும் அறியக்கூடியதும், சாதகஞ் செய்யக் கூடியது
மான வேறு சிறந்த வழிகளுமுளவோ! கடவுள் நாமமும்
கடவுளும் ஒன்றேயாகும். நம்மை உய்விக்கக் கூடிய ஞான
சம்பந்தர் தேவாரங்களில் ஒன்று (வேறும் வேண்டுமோ)

“ காதலாகிக் கீர்ந்து கண்ணீர் மல்கி
ஓதுவார் தமை நன்னெறிக் குய்ப்பறு
வேத நான்கினும் மெய்ப்பொரு ளாவது
நாத னும் நமச்சி வாயவே ”

திருமங்கை யாழ்வார் பெரிய திருமொழியில் நாமத்தின்
பெருமையை விளக்குகிறார்.

“ அஞ்சம் போதுனடியின் துயர்வரில் கினைமின்
துயரிலீர் சொல்லிநும் நன்றும்
நஞ்சுதான் கண்டார் நம்முடைய வினைக்கு
நாராயணு வென்னும் நாமம் ”

பிரகலாதன் ஒரு சிறந்த பக்தன். தொண்டர்களில்
முதன்மையானவன் என்று சொல்வாருமுண்டு. அவன்
தன் பிதாவுக்கு நாமத்தின் மகிமையைச் சொல்லுகிறான்.

“காமம் யாவையுந் தருவது மப்பதங் கடந்தாந்
சேம விடுறச் செய்வதுஞ் செந்தழன் முகந்த
வேம வேள்வியி னுறுபத மும்ப்பது மொருவன்
ஓம மன்னது கேனமோ நாராய னாய ”

தெய்வநாமமே முதற் கருவி. முடிவான கருவியும் அதுவே. வேறு கருவிகள் வேண்டாம் என்று தோன்றுகிறது.

நாமரூபமற்ற கடவுளுக்குப் பல ரூபங்களுண்டு. எந்த உருவத்திலும் வருவான். நினைத்தவண்ணம் காட்சி கொடுப்பான். அவனுடைய நாமங்களும் பல. “பேராயிரம் பரவி வாறேரேத்தும் பெம்மாளை” என்றார் அப்பர் சுவாமிகள். அவனவன் மனத்தைக் கவரும் தெய்வநாமம் ஒருவனுக்குச் சிறந்தது. இது பொதுவிதி. அவனவன் சமயத்திற்குத் தக்கவாறும், குலவொழுக்கத்திற்குத் தக்கவாறும், பெரியவர்கள் உபதேசங்களுக்குத் தக்கவாறும் வாழ்நாளிலடையும். ஆனாலும் ஆசரணவாயிலாகவும் அனுபவ ஒழுக்கவழக்க வாயிலாகவும் சிலமஹாமந்திரங்கள் தென்னாட்டில் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. சிவ, முருக, ஷண்முக, ராம, கிருஷ்ண, நாராயண ஆகியவைகளே. யாவரும் இவைகளைச் சொல்லலாமெனத் தோன்றுகிறது. நான், கிழமை, நேரம், வேளை பார்க்கவேண்டாம். நடக்கும்போதே சொல்லிக்கொண்டு போகலாம். வேலைகளெல்லாம் முடித்துப் படுத்தவுடன் உறக்கம் வரும்வரை சொல்லலாம். வீண்வார்த்தைகள் சொல்லிக்கொண்டு காலத்தைப்போக்காமல் ஒழிந்த சமயங்களில் சொல்லிப் படிக்கலாம். ஆரம்பத்தில் நியாமமே கிடையாது; வேண்டியது யில்லை. சொல்ல நிச்சயிக்க வேண்டும். தினமும் சொல்லவேண்டும். சொல்ல ஆரம்பித்த நாமத்தை அடிக்கடி மாற்றிக்கொண்டு வேறென்றை பிடித்தல் கூடாது. சொல்லவோ நினைக்கவோ மறக்கக்கூடாது. சாக்கிய நாயனார் உண்பதற்குமுன் சமண அரசாட்சிக்குள் ஒரு கோயிலருகு சென்று வெளியிலிருந்து கல் எறிந்து வந்தாரல்லவா? ஒருநாள் மறந்துண்ண அமர்ந்தார் - பளிர் என்று ஞாபகம் வந்தது. உடனே எழுந்தார்; கோயிலுக்கு ஓடினார்; மறந்தேனோ என்று வருந்தினார்; தன்வழக்கமான பூஜையை முடித்தார். என்ன அடைந்தார்? சிவதரிசனமும் முத்தியும். மறவாமல் நாமத்தைச் சொல்லி வந்தாலே

போதும். இன்னொரு விஷயம் கவனிக்கற்பாலது. நாமவிசேடத்தால் யாவும் கிட்டுமென்கிற உறுதியான நம்பிக்கை மனதில் ஊன்றவேண்டும்.

அனுவசியமாய் வீண் சச்சரவுகளிலும் வாதங்களிலும் நுழையும் வழக்கத்தைவிட வேண்டும். அவனருளன்றி எதைச் செய்யமுடியும். நான் அதைச் செய்து விட்டேன் ; இதைச் செய்யப் போகிறேன் ; அது என்னால் செய்து முடிக்கப்படும் என்கிற எண்ணங்களை வாழ்நாளில் ஜாஸ்தியாக முதிரும்படி விடுதல் தவறு என்று தோன்றுகிறது. அவனை மறவாமலும் அவனையே நம்பியும் நமது கடமைகளையும், வேலைகளையும் செய்து வருவதே ஈசனுக்கு எளிதில் செய்யக்கூடிய பூஜையாகும். அவனை மறந்தோர் தங்களை இழந்தவர்களாவார்கள். ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லை யென்று சொல்வதுண்டு. அது அவனை மறந்து விடுமாயின் அது இறந்து போனதாகச் சாத்திரங்கள் சொல்லுகின்றன. நாமனைவரும் தெய்வ நாமத்தைச் சொல்ல எத்தனிக்கத்தடைகளுமுளதோ !

இன்னொரு சிறு விஷயத்தோடு கட்டுரை முடியும். பலன்களை உத்தேசித்துக் கடவுள் நாமத்தைச் சொல்லி வருவதைக் காட்டிலும் பலன்களை லக்ஷியமாகக் கொள்ளாமல் யாவும் கிடைக்குமென்ற ஆற்றலோடு நாமத்தைச் சொல்லி வருதல் சிறப்பாம். ஒரு வேடிக்கையான கதை ரூபகத்திற்கு வருகிறது. கதை யென்னமோ உண்மை தான். சந்தேகமில்லை. ஒருநாள் ஐகதீசன் நேரங்கழித்து வந்தார். “என் இவ்வளவு நேரம்” என்று பார்வதி தன் பதியைக் கேட்டாள். “என் குழந்தைகளாகிய ஜீவ கோடிகளுக்கு அன்னமிட்டு வந்தேன்; நேரமாய் விட்டது” என்றார் உமாபதி. “அப்படியா நாளைக்கு இதைப் பொய்யாக்கி விடுகிறேன். வீண் காரணமா சொல்கிறீர்கள்” என்று உமை கேலியாய்ப் பதில் சொன்னாள். மறுநாள் வறண்டு உலர்ந்து ஒன்றுமில்லாத தேங்காய்க் குடுக்கைக்குள் ஒரு எறும்பை விட்டுத் துவாரத்தை நன்றாய் மூடிவிட்டுத் தன் ஆடைக்குள் மிகவும் பத்திரமாய்வைத்துக்கொண்டாள். மறுநாள் ஐகதீசன்வழக்கம்போல் சரியாக வந்துசேர்ந்தார். “ஏது இன்று நேரமாகவில்லை ; குழந்தைகளுக் கெல்லாம் உணவு

அளித்தாய் விட்டதா ” என்றுள் அம்பாள். “ஆம்” என்ற பதிலைக் கேட்டவுடன் தன் புடைவைக்குள் மறைத்து வைத்த குடுக்கையை எடுத்து “இதிலுள்ள எறும்பிற் குமா உணவிட்டாய் விட்டது” என்று சொல்லிக் கொண்டே அடைத்த துவாரத்தைத் திறக்கவே, என்ன ஆச்சரியம்! தும்பைப்பூ போன்ற ஒரு நொய்யரிசியை கௌவிக் கொண்டு எறும்பு வெளிவருவதைப் பரதேவதை கண்டாள். வெட்கி அகமகிழ்ந்து நாதனருகிலுல்லாசமாய் உட்கார்ந்து மன்னிப்புக் கேட்டாளாம். இது தான் கதை. கல்லினுள் தேரைக்கும் உணவு அளிக்கும் ஈசன் பக்தனை என்றும் வருந்த விடார். அவனுக்குரியதை அளித்தே தீருவார். கவலையே வேண்டாம். வேண்டியவைகள் கிடைத்தே தீரும். உறுதியான நம்பிக்கையும் திடச்சித்தமும்தான் அவசியம். பலன்களை உத்தேசித்துத் தான் தெய்வ நாமத்தைச் சொல்லிவர வேண்டுமென்று கட்டாயமிருப்பின் உணவு வேண்டும்; ஆடை வேண்டும்; இருக்க வீடு வேண்டும்; பொருள் வேண்டும்; இவை போன்றவைகளெல்லாம் வேண்டும் என்று கேட்பதோடு அருணாதிரியார் அருள் வேண்டியபடி மறவாமல்,

“சாகைக்கு மீண்டு பிறக்கைக்கு மன்றித் தளர்ந்த வர்க்கொன்
றீகைக்கென விதித்தா யிலையே ”

என்ற உத்தமமான பலனையும் வேண்டலாம்.

வேளி வந்துவிட்டது !

வேளி வந்துவிட்டது !!

சமாஜ அடக்கவிலைப் பதிப்பு

சீ வக சிந்தாமணி

சீவக சிந்தாமணி மூலம், ஆராய்ச்சிக்குப் பயன்தரக் கூடிய அபிதான விளக்கம், அரும்பதவுரை, நரிவிருத்தம், திருத்தக்கதேவர் சரிதம், சீவக சரிதம், பாட்டு முதற்குறிப்பு முதலிய அடங்கிய அழகிய நூல். சமாஜ சுத்தப் பதிப்பாக வேளி வந்துவிட்டது. கிரவுன் 1x6 அளவினது 586 பக்கமுடையது; தடித்த வழவழப்பான காகிதத்திற் பதிக்கப் பெற்றது. காலிகோ அட்டைக் கட்டிடம்.

தனிப்பிரதி ஒன்றன் விலை ரூ. 1—8—0;
ரிஜிஸ்தர் தபாற்செலவு 0—8—0

ஏழு பிரதிகளின் விலை ரூ. 10—0—0
ராபில்வே பார்க்ஸ் செலவு வேறு.

வேண்டுவோர் முன்பணம் அனுப்பி பெற்றுக்கொள்க.

வேளிவந்துவிட்டது !

வேளிவந்துவிட்டது !!

திருப்போரூர்ச் சந்திதிமுறை

ஸ்ரீலக்ஷ்மி சிதம்பர சுவாமிகள் அருளிச்செய்த திருப்போரூர்ச் சந்திதிமுறையும் திருப்பாதிரிப்புலியூர் ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஞானியார் சுவாமிகள் அருளிச்செய்த அரும்பதவுரையும் குறிப்பும் நமது சமாஜத்தின் அடக்கவிலைச் சுத்தப் பதிப்பாகச் “சித்தாந்தம்” ஆசிரியர் திரு. வி. உலகநாத முதலியாரவர்களுடைய 60-வது ஆண்டு கிறைவு நன்னான்று திருப்போரூர் முருகப்பெருமான் சந்திதியில் வெளியிடப்பட்டது. 272 பக்கங்கொண்ட பெரிய நூல். நல்ல கிளேஸ் காகிதத்தில் அச்சிடப்பெற்று முழுதலிகோ பைண்டு செய்து யப்பெற்ற தனிப்பிரதி விலை அரை 10. 8. பிரதிகள் விலை ரூ. 41. தபாற்கூலி வேறு. உடனே முன்பணமனுப்பிப் பிரதிகளைப் பெறுக.

சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம்,

திருவருளகம், 22-A கந்துக்காரத் தெரு,
மயிலாப்பூர், சென்னை.

சமாஜ வெளியீடுகள்

CATALOGUE OF SAMAJAM BOOKS

	ரூ.	அ.
அப்பர் தேவாரம்	...	1 0
சுந்தரர் தேவாரம்—குறிப்புரையுடன்		0 12
திருவாசகம்		0 10
,, (பல ஆராய்ச்சி அகராதிகளுடன்)		0 12
திருவாசகம் மூலம்	...	0 2½
திருக்கோவையார், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு—குறிப்புரையுடன்		0 9
ஆக திருமுறைகள்		1 2
திருமந்திரம் — (இரண்டாம் பதிப்பு)		1 0
பதினொரு திருமுறை		0 11
பேரியுராணம்		1 6
மேய்கண்டாரும் சிவஞான போதமும்		0 8
சங்கநூற்புலவரகராதி		0 1
தலயாத்திரைப் படம்		0 1
திருப்புகழ் (அருணகிரியார் அருளியவை முற்றும்)	3	0
திருப்போரூர்ச் சந்நிதிமுறை	...	0 10
சீவக சிந்தாமணி		1 8
சிவஞானபாடியம்		1 0
சிவஞானபோதச் சிற்றுரை		0 8
சிவஞான சித்தியார் உரை		0 12
சிவப்பிரகாசம் மூலமும் உரையும்		1 0
சித்தாந்த அஷ்டகம்		1 0
சித்தாந்த சாத்திரம் மூலமும் உரையும்		3 0
தபாற்கூலி, பார்சல் சேலவு முதலியன வாங்குவோர் செலுத்த வேண்டும். முன்பணம் அனுப்புக.		

சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம்

22-A, கல்லுக்காரத் தெரு, மயிலாப்பூர், சென்னை

Printed at the Sadhu Press, 12, Ganapathi Mudali Street, Royapettah, by T. V. Volaganathan (Publisher) for the Saiva Siddhanta Maha Samajam, at "Thiruvarulagam", 22-A, Kallukkarap Street, Mylapore, Madras.

